

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

พิมพ์ครั้งที่ ๙

สำนักงานพิมพ์อรรถ

กึ่งฉัตร

เพลงเงา

กึ่งฉัตร

เพชรเงา

อารมณ์บาท

ในห้องรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวนั้นตั้งเตียงนอนเหล็กทาสีขาวเรียงเป็นสองแถวตามความยาวของห้อง หัวเตียงหันเข้าหากำแพง แต่ละเตียงมีเจ้าของจับจองจนแทบไม่มีว่างเว้นเกือบสุดห้องมีฉากสีเขียวแกมฟ้าตั้งกันเตียงสุดท้ายออกจากสายตาคนอื่นๆ และหลังจากกันคือเสียงสะอื้นเป็นท่วงๆ ของเด็กที่ดังแผ่วหวิวในความเงียบ

แสงจันทร์สีซีดลอดหน้าต่างบานเกล็ดเข้ามาเป็นลำ บางส่วนต้องกับเรือนผมดำสนิทหยักเป็นหลอดที่โผล่พ้นผ้าพันแผลสีขาวออกมาแผ่กระจายเต็มหมอน ก่อนจะสาดไปถึงใบหน้ากลมเล็กสีน้ำผึ้งที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตา นิ้วบ่อมนเล็กถูกยกขบจนเป็นรอยแดง แสดงให้เห็นว่าแม่หนูน้อยวัยไม่ถึงสิบขวบคนนี้พยายามกลั้นเสียงสะอึกสะอื้นอย่างเต็มความสามารถ

หากความเจ็บปวดบางครั้งก็มากเกินไปจนเกินกว่าจะทน...

ไถลออกไป เสียงแังกๆ ของยามที่เคาะบอกเวลาดังขึ้นมาสอง... หรืออาจจะสามครั้ง เด็กหญิงที่ตื่นขึ้นมาด้วยความเจ็บปวดสะอื้นถี่
“เป็นอะไรไปหรือจะหนู?” เสียงอ่อนโยนทักขึ้น

แม่หนูน้อยงยหน้าที่ชุ่มน้ำตามองคนหัก พยาบาล...คงอายุราวต้นสามสิบ รูปร่างผอมสูง ท่วงทีสีหน้าบ่งบอกถึงความเอื้ออารีเสียแต่ใบหน้านั้นขาวไม่ต่างจากแสงจันทร์ที่ส่องเข้ามาเลย

“มุกปวดหัวคะ ปวดจังเลย” แม่หนูว่า น้ำเสียงขาดเป็นห่วงๆ ด้วยแรงสะอื้น

แปลกที่คนเป็นพยาบาลเพียงยิ้มอ่อนโยน

“ปวดหัวก็อย่าร้องไห้สิจ๊ะ ยิ่งร้องยิ่งปวดใหญ่รู้ไหม?”

“มุกกลัวด้วยคะ คุณน้า มุกไม่อยากอยู่คนเดียว...พอกับแม่ไม่อยู่...พี่โมกซ์ก็ไม่อยู่ ไม่เห็นมีใครเลยสักคน...”

“ถ้ากลัว น้าจะอยู่เป็นเพื่อน หลับตาเสีย แล้วพยายามนอนนะจ๊ะ”

“นอนไม่หลับคะ หัวยังเจ็บๆ อยู่เลย” แม่หนูน้อยว่า สะอื้นขึ้นมาอีก

“ชนยังไงเข้าละหนู หัวถึงได้แตกแบบนี้” พยาบาลสาวถามเหมือนชวนคุยให้แม่หนูลืมเรื่องความเจ็บเสีย

“มุกไม่ได้ชนนะคะ พี่โมกซ์ต่างหากที่ขี่จักรยานไม่ดี...ถนนมันมีหลุมเบ้อเรอเลย พี่โมกซ์ไม่ยอมหลบ รถล้ม มุกช้อนท้ายตกลงมาหัวโหม่งพื้นเลย”

“แล้วพี่โมกซ์ของหนูบาดเจ็บหรือเปล่า?”

“เปล่าคะ แค่เข่าถลอกนิดเดียว มุกสิเจ็บ...เจ็บมาก”

“ไม่มากหรอก หนูอย่าไปคิดถึงมันสิจ๊ะ เดี่ยวเดี๋ยวหัวหาย”

เสียงลากผีเท้าฟืดๆ ดังขึ้นนอกฉาก อึดใจเดียวหญิงชราวัยแปดสิบคนหนึ่งก็เยี่ยมหน้าเข้ามา นางแต่งกายด้วยชุดคนไข้ของโรงพยาบาล ผิวเนียนอกผ้ายับย่นตกระ และขาซีดราวคนไม่ได้สัมผัสแดดลมมานาน ดวงตาที่ขุ่นจนคล้ายลูกแก้วมองมาที่เด็กหญิงอย่างสนใจ

“เด็กมันร้องให้ทำไมคุณมาสิ?” ลืมเสียงลั่นเครือตามวัยถาม

พยาบาล

“ปวดหัวจะยาย”

“ทำอืทำไไหนเข้าละนั้น?”

“ตกจรรย์าน หัวคงกระแทกหิน หัวแตกเย็บหลายเข็ม นี่ใช้ขึ้นนิดหน่อย...คงหมดฤทธิ์ยาที่หมอให้ไว้ด้วยเลยตื่นขึ้นมา” เหมือนอดใจไม่อยู่...มือที่เย็นและเบาราวสายลมพัดผ่านหน้าผากอุ่นจัดของเด็กหญิง

เย็น...จนรู้สึกความเจ็บปวดคลายลง เนื้อตัวก็เริ่มหนักอึ้ง ความเย็นแผ่ซ่านจากหน้าผากซึมซับไปทั่วกาย...

“แล้วพ่อแม่มันไปไหนเสียละคุณมาลี ทำไม่ไม่มาเฝ้ามาดู...” ใบหน้าที่ยวบย่นชะงอกเข้ามาตรงหน้า ดวงตาที่ให้ความรู้สึกเหมือนประกอบจากหมอกหนาที่บดเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ

“หรือว่าญาติมันจะเอามาทิ้งไม่ดูคำดูดีเหมือนฉัน...”

“โอ้ ยายแสงจำ ไม่มีใครเขาทิ้งยายหรอก ที่นี้เป็นห้องรวมนะจ๊ะ เขาไม่อนุญาตให้ญาติเฝ้าหรอก ต้องรอให้เช้าก่อนถึงจะมาได้”

“เฮอะ...” เสียงยายแสงเต็มไปด้วยความน้อยใจจนคนบนเตียงนึกสงสาร “จะกลางวันหรือกลางคืนก็ไม่มีใครเฝ้าหัวมาพวกมันเอาฉันมาทิ้งที่นี่ ไม่มีใครสนใจ...”

ดวงตาของเด็กหญิงปรือ ง่วงจัด...หากยังได้ยินเสียงพยาบาลสาวที่ถูกเรียกว่าคุณมาลีคล้ายจะถอนใจยาว เกรี้ยวสร้อย...

ลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง สว่างจ้าจนต้องกะพริบตาหลายครั้งกว่าจะจับเค้าหน้าของคนที่กำลังก้มมองด้วยความเป็นห่วงได้ เด็กหญิงร้องอุทานอย่างดีใจว่า

“แม่ แม่มาแล้ว...”

มาลินวางมือลงบนหน้าผากเย็นๆ ของลูกสาว ยิ้มอย่าง

พลอยโยนระคนโล่งอก ถามว่า

“เป็นไงบ้างมุก ยังเจ็บหัวอยู่หรือเปล่าลูก?”

เด็กหญิงมิเรียมคิดนิดหนึ่ง ก่อนตอบ

“ไม่ค่อยปวดแล้วค่ะ แม่ขา...มุกกลับบ้านได้หรือยังคะ?”

พยาบาลวัยกลางคนที่เดินเข้ามาพร้อมกับถาดใส่เครื่องมือ
ยืมให้เด็กหญิง บอกแทนว่า

“หนูต้องรอให้คุณหมอตรวจก่อนนะคะ อย่าเพิ่งใจร้อน...ถ้า
คุณหมออนุญาต เย็นนี้ก็กลับบ้านได้”

คุณหมอมาตรวจอาการในตอนสาย อาจจะเป็นเพราะท่าทาง
สดชื่นแข็งแรงของเด็กหญิง บาดแผลก็ดูแล้วไม่รุนแรงนัก เขาจึง
สั่งยาให้แล้วอนุญาตให้เด็กหญิงกลับไปพักผ่อนที่บ้านได้

มาลินเปลี่ยนชุดให้บุตรสาว จากนั้นก็วิ่งมาที่หน้าเคาน์เตอร์
พยาบาล สั่งว่า

“ขอบคุณคุณน้าซีลูก ที่ช่วยดูแลหนู”

เด็กหญิงยกมือไหว้อย่างว่องไว กวาดสายตามองไปหน้า
พยาบาลและผู้ช่วยสาว ๆ ท่าทางใจดี ก่อนถามว่า

“คุณน้ามาลีไม่อยู่หรือคะ มุกอยากขอบคุณคุณน้าอีกคน”

“ใครจะคุณน้ามาลี?” พยาบาลวัยกลางคนประจำห้องสงสัย

“ก็คุณน้าพยาบาลคนเมื่อคืนไงคะ คนที่มาอยู่เป็นเพื่อนมุก
ตั้งนานนาน...”

“อ้อ...สงสัยจะเป็นสุนีย์ เมื่อคืนเขาเข้าเวร ตอนนี้อยู่กลับบ้าน
พักที่บ้าน แล้วน่าจะบอกเขาให้นะจ๊ะ”

“ไม่ค่ะ ไม่ใช่คนนั้น” มิเรียมเถียงเสียงแจ้วๆ

“คุณน้ามาลีคนขาว ๆ นะคะ หน้าคุณน้าขาว มีไฟตรงนี้
ด้วย...” มือบ่อมๆชี้แก้มตัวเองอย่างมั่นใจ

พยาบาลกับผู้ช่วยมองหน้ากัน สีหน้าพยาบาลเวอร์ชักรจะซีดลง

“จำผิดแล้วละค่ะหนู ที่เวิร์ดนี้ไม่มีพยาบาลชื่อมาลีเลย

สักคน” ผู้ช่วยพยาบาลเอ่ยล่อๆ

“ไม่ผิดค่ะ มุกจำได้ เพราะคุณน้ำชื่อเหมือนแม่เลย ถ้าพวกคุณน้ำไม่รู้จักก็ถามคุณยายแสงดูสิคะ เมื่อคืนคุณยายแสงยังเข้ามาคุยกับคุณน้ำมาสิเลย”

“ยายแสงไหน?” ผู้ช่วยพยาบาลยิงง

“ยายแสงแก่ๆ ที่ชอบบ่นว่าไม่มีใครมาเยี่ยมไงคะ เออ...ถ้าญาติคุณยายมาเยี่ยม พวกคุณน้ำช่วยบอกด้วยนะค่ะว่า ให้มาเยี่ยมคุณยายบ่อยๆ คุณยายจะได้ไม่เสียใจ” แม่หนูน้อยเอ่ยจ้อยๆ เอาจริงเอจ้ง

ผู้ช่วยพยาบาลสองคนหัวเราะขำ หากพยาบาลเวรทำท่าเหมือนจะเป็นลม

“เออละ ไปกันได้แล้วมุก ไหว้ลาคุณน้ำทุกคนเสียลูก ฝากลาคุณน้ำมาสิไว้กับคุณน้ำคนอื่นแล้วกัน เราจะได้กลับบ้านเสียทีชอบคุณนะค่ะคุณพยาบาล”

มาลินัตตบท พาลูกสาวที่ศีรษะยังเปียผ้าขาวเดินออกไปจากห้อง สาวผู้ช่วยยังหัวเราะเอ็นดู

“เด็กน่ารักนะพินัน แต่ส่งสัยหัวกระแตก ความจำเลยชักเลอะใหญ่ พุดอะไรไม่รู้เป็นตุเป็นตะ”

“ไม่เลอะหรอก...” พยาบาลเวรตอบเสียงติดจะลั่นๆ “ที่นี้มีพยาบาลชื่อมาสิจริงๆ ขาว สูง มีไฟที่แก้มอย่างที่เด็กคนนั้นบอก”

“อ้าว...เอ๊ะ...ทำไมพวกหนูไม่รู้จัก”

“รู้ได้ไงละ พี่มาสิแกถูกรถชนตายก่อนที่จะพวกเธอจะเข้ามาทำงานตั้งหลายปี ลูกชนหน้าโรงพยาบาลตอนกำลังจะรีบมาเข้าเวร” สายตาคนเล่าเหลียวมองรอบตัวอย่างหวาดๆ “แกเป็นพยาบาลเวรในวอร์ดนี้แหละ”

หน้าของสองผู้ช่วยซีดลง คนหนึ่งถามเสียงลั่นๆ

“ละ...แล้วยายแสงล่ะพินัน?”

“ยายแสงนั้นเป็นคนไข้ แก่มากแล้ว อายุจะเก้าสิบ มานอนป่วยอยู่ที่นี้เกือบครึ่งปี...คุ้นกับพยาบาลทุกคนดี ตอนเฝ้าแกเมื่อหลายปีก่อน...พี่ยังไปงานศพเลย”

คนฟังรู้สึกเหมือนซาอ้อน มือไม้สั่น อุทานว่า

“คุณพระช่วย เด็กนั้นเจอผี...โธ่เอ๋ย...แล้วพี่นั่นก็ไม่หน้าบอกรวบรวมเลย ต่อไปนี้ใครจะกล้าอยู่เวรตึกกันล่ะ!” ☸

บทที่ ๑

หกโมงกว่าแล้ว...มิเรียมเหลือบสายตามองนาฬิกาที่หัวเตียง
เร่งมือสาธยายด้ายสีทึบที่ยาวเคลือบไขและหยักจนเป็น
ลอนคลื่นให้เข้ารูปทรง กระจกเงาหน้าโต๊ะเครื่องแป้งขนาดเล็ก
ตรงหน้าสะท้อนภาพหญิงสาวร่างบอบบาง เครื่องหน้าเข็ม
ดวงตาทั้งดำทั้งคมรับกับผิวสีน้ำตาลละเอียดยลลอม

เสียอย่างเดียว วันนี้ดวงตาคู้งามค่อนข้างน่า ริมฝีปากและ
ปลายจมูกแดงเรื่อเพราะพิษไข้ มือหนึ่งจับแปรงหวีผม อีกมือก็ต้อง
ถือกระดาษเยื่อคอยป้องปากเวลาจาม

“มุก...เสร็จหรือยัง ถ้าไม่รีบ เดี่ยวจะไปทำงานสายนะ”
เสียงสดใสเร่งมาจากด้านนอก

หญิงสาววางแปรงลง คิ้วกระเป๋าทื่อใบเล็ก ตะโกนอุ๊ตอบ
ไปว่า

“เสร็จแล้วจ้ะ เสร็จแล้ว”

พนิตพรกำลังวุ่นกับการจัดการโจ๊กสองถ้วยในห้องครัวขนาดเล็ก
แถวดินตายของอพาร์ตเมนต์ที่ผู้หญิงสาวทั้งสองแชร์กันเช่าอยู่ ใบหน้า
หวานที่มีผิวขาวจัดเนียนใสราวกับผิวเด็กหันมามองแวบหนึ่ง ทักว่า

“อีกฉาคนทำงานบริษัทนะ ได้แต่งตัวสวยๆไปทำงานทุกวัน ไม่ต้องแต่งเครื่องแบบซ้ำซาก”

“แต่งเครื่องแบบก็ดี” มิเรียมแก้กลับ “ประหยัด ไม่ต้องตัดเสื้อผ้าให้ยุ่งยาก ไม่ต้องประชันขันขวดอะไรกันมากมาย แล้วเครื่องแบบธนาคารของนิตก็ไม่ว่าหรอก สีม่วงหวาน...ไม่น่าเกลียดเหมือนเครื่องแบบที่อื่น”

คนถูกชมยิ้มกว้าง ยกขาโง้งมาตั้งบนโต๊ะเล็กที่ตั้งชิดกำแพงด้านหนึ่ง บอกว่า

“โง้ง วันนั้นตื่นเช้าหน่อยเลยลงไปซื้อมาสองถุง แถมปาห้องโก้อีกคนละคู่”

ด้านล่างของอพาร์ทเมนต์ขนาดใหญ่หลายร้อยห้องนี้ ในช่วงเช้าตรู่และหัวค่ำจะเป็นที่รวมของอาหารแผงลอยรถเข็นนานาชนิดเป็นสิบๆเจ้า ให้คนอาศัยซึ่งส่วนมากเป็นคนชั้นกลางหรือไม่ก็นักศึกษาจากต่างจังหวัดได้พึ่งบริการโดยไม่ต้องทำครัวเองให้ยุ่งยาก

“ขอบใจนะนิต” หญิงสาวว่า ตามด้วยจามพืดใหญ่ พนิตพรที่กำลังจะนั่งตรงข้ามมีสีหน้าเปลี่ยนสีไปนิดหนึ่ง ถามว่า “เป็นหวัดหรือมุก?”

“ฮืออ แ่จ้งเลยนะ ช่วงหางานตะลอนๆตากแดดทุกวัน ไม่ยกป่วย พอเริ่มงานได้ไม่กี่วันก็เป็นหวัดเสียแล้ว” สุ่มเสียงของคนพูดหุดหู่ท้อแท้ไม่น้อย

“ใจเย็นๆ เตียวรีบกินยาซะ แล้ววันนี้อย่านั่งรถเมล์เลย ไปแท็กซี่เหอะ...ยอมจ่ายมากหน่อย แล้วนั่งหลับตาพักไปในรถ...” หางเสียงคนแนะนำเบาละ “ฉันว่าคงจะคุ้มกว่า”

“ก็คิดอยู่เหมือนกัน...” หญิงสาวว่า มองผ่านไปด้านหลังเพื่อนที่นั่งตรงข้าม ดวงตาเบิกกว้างขึ้นนิดหนึ่ง

“อ๋อานะ” สาวธนาคารอุทานเสียงดัง วางซ้อนเครื่อง ปิดหู แล้วเอ่ยอย่างเอาจริงว่า “ไม่ว่าเธอจะเห็นอะไร ไม่ต้องพูดออกมา

เข้าๆอย่างนี้ ฉันยังไม่อยากได้อะไรทั้งนั้น”

มิเรียมหัวเราะก่อนสะดุ้งด้วยเสียงจาม บอกว่า

“ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่เพิ่งเห็นแจกันใบใหม่บนชั้นหนังสือ
นั้นสวยดี...”

เพื่อนร่วมห้องถอนใจยาวเหยียด หยิบซอขึ้นขึ้นมาใหม่

“ค่อยยังชั่ว นึกว่าเห็นอะไรประหลาดๆอีก ใจฉันนี่เต้น
จังหวะรีคแอนด์โรลเลย”

“แหม...” หญิงสาวลากเสียงเหมือนจะพ้อ หากอีกฝ่าย
ค้อนควัก ชัดขึ้นก่อนว่า

“ไม่ต้องมาแหมเหมอ...จำได้นะ ครั้งก่อนที่เธอทำตาโตแบบนี้
เธอบอกว่าเห็น ‘คน’ เดินผ่านไปตรงหน้าต่าง ผ่านหน้าต่าง...เฮอะ...
ทั้งที่เราอยู่ชั้นแปด แถมหน้าต่างโล้นๆไม่มีระเบียงเนียนะ แล้ว
ตอนนั้นเธอเป็นไข้ วันนี้เป็นหวัด ฉันก็กลัวนะสิ...ไม่รู้จะเห็น
อะไรอีก”

“ภาวนาอยู่เหมือนกัน...ว่าอย่าได้เห็นอะไรเลย” มิเรียมว่า
เสียงอ่อน ก้มหน้าก้มตาตักจึกเข้าปากทั้งที่ไม่ค่อยรู้รสชาติ

คงเป็นกรรม...ที่หญิงสาวเองก็รู้ว่าไปทำอะไรผิดมาแต่ชาติ
ปางไหน คนอื่นทั่วไปเขามีประสาทสัมผัสแค่ห้าอย่าง รูป รส
กลิ่น เสียง และกายสัมผัส หากหล่อนมีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง คือ...
ประสาทสัมผัสรับรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ !

สัมผัสที่หกที่ว่านี้ไม่ได้ติดตัวหล่อนมาตั้งแต่เกิด หากมา
เริ่มตื้นก็เมื่ออายุได้ราวๆ แปดขวบ เมื่อตกจากจักรยานพี่ชาย
ศีรษะกระแทกหินจนสลบ แผลแตกได้เรื้อนผมดกหนาเย็บ
หลายเข็ม และหล่อนต้องนอนอยู่โรงพยาบาลหนึ่งคืนเพื่อดูอาการ

ออกจากโรงพยาบาล มิเรียมก็เริ่มเห็น ‘คน’ แปลกๆ ไม่ใช่
เห็นทุกวันทุกเวลา... แต่จะเห็นเฉพาะในเวลาทีหล่อนดวงตก
เจ็บป่วย อ่อนเพลีย หรือมีจิตใจหดหู่เศร้าหมอง

แรกๆ เมื่อหล่อนบอกเล่าสิ่งที่เห็น คนรอบตัวส่วนใหญ่มักหัวเราะเยาะ หาวาเพื่อผันแต่งเรื่อง...แต่นานเข้าเสียงหัวเราะก็จางไป สายตาที่พุ่งมาที่หล่อนด้วยความคลางแคลงระคนเกรงเข้ามาแทนที่ เพื่อนฝูงหลายคนหลายรุ่นถอยห่างออกไปด้วยเหตุผลที่เข้าใจได้

แน่ละ...การฟังคนเล่าเรื่องผีเรื่องวิญญาณ...สนุก

แต่การที่ต้องมารับรู้ว่ารอบๆ ตัวมีสิ่งเหล่านี้อยู่...ไม่ใช่เรื่องสนุก น่ากลัวมากกว่าตื่นเต้น

คนที่เคยเจอประสบการณ์ 'พิเศษ' นิดๆ หน่อยๆ แล้วเอามาเล่าดูน่าฟัง แต่ถ้าเจอทุกบ่อยๆ ดูน่าจะเป็นความ 'ชวย' มากกว่าน่าฟัง

เข้ามหาวิทยาลัยปีแรก ความสวดยคมและท่าทางแยกตัวแปลกๆ ของมิเรียม เหมือนเป็นเสน่ห์ชวนใจให้หนุ่มๆ ทั้งรุ่นพี่และเพื่อนร่วมรุ่นเลียบเคียงเข้ามาไม่ขาด

หากพอไปงานรับน้อง คืนแรกที่รุ่นพี่รุ่นน้องนั่งล้อมกองไฟวงใหญ่บนลานกว้างริมหาดในจังหวัดชายทะเลแห่งหนึ่ง ดิดก็ตาร์ร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน หญิงสาวที่นอนไม่หลับมาทั้งคืนในรถและเหน็ดเหนื่อย เริ่มเป็นไข้มีนๆ หัวจากการเล่นรับน้องมาตลอดทั้งวัน ก็ลุกยืน ประกาศด้วยสีหน้าไม่สู้ดีว่า ทุกคนควรจะเลิกเล่นกองไฟและกลับเข้าที่พักได้แล้ว

ขณะที่หลายคนมองหน้ากันอย่างแปลกใจ รุ่นพี่แกนนำกลุ่มถามว่า

'ทำไมละครับน้องมุก นี่ยังไม่ตึกเท่าไรเลย'

'เข้าที่พักเถอะค่ะพี่' หล่อนยืนยันคำเดิม หากพูดเสียงเบาลงว่า

'เจ้าของที่เขาไม่พอใจที่เราทำเสียงรบกวนแบบนี้'

‘ไม่พอใจได้ไง เราเช่าบังกะโลเขา บอกแล้วด้วยว่าคืนนี้จะมีแคมป์ไฟร์ เขายังจัดไม้เตรียมไว้ให้’

‘ไม่ใช่เจ้าของบ้านคนนั้นคะ เจ้าของที่คนโน้นต่างหาก เขามายืนมองหน้าปั้งอยู่ตั้งนานแล้ว’

ทุกคนหันมองตาม ไม่เห็นอะไรนอกจากเงาบุบวบในความมืด และต้นมะพร้าวที่ไหวซู่ ไบกระทบกันกราวๆ ตามแรงลม

‘ไม่เห็นมีใครเลย’ หนึ่งในกลุ่มทักขึ้น

ทันใดนั้นเอง เสียงสุนัขที่โหมไม่รู้ว่าหอนรับกันกรู้อันมาราวกับนัด ลมเย็นพัดกระโชกบูบหนึ่ง ไฟกองใหญ่ลุกฟุ้งขึ้นราวกับถูกชั้ดด้วยเกลือก่อนจะซาลง มิเรียมยกมือไหว้ความว่างเปล่า กระซิบกับกลุ่มคนที่กำลังมองกันเลิกลั้วว่า

‘เขาเตือนแล้วค่ะพี่ มุกไม่อยู่คนละ...ขอตัวก่อนนะคะ’

เท่านั้นแหละ...แคมป์ไฟร์ก็ปิดฉากลงด้วยความเร็วอย่างน่าบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ นักศึกษาเกาะกลุ่มแยกย้ายกันกลับที่พัก เจียบสนิท หลายคนไม่ยอมอาบน้ำ ทั้งที่เนื้อตัวมีแต่กลิ่นควันไฟ และหญิงสาวขวัญอ่อนอีกหลายคนฝันร้ายในคืนนั้น

เปิดภาคการศึกษา เรื่องไปรับน้องยังไม่ทันซา มิเรียมที่ปวดหัวรุมๆ ตั้งแต่เรียนภาคเช้าเกิดปากเบา ทักเพื่อนร่วมคณะที่ไปถ่ายรูปในวัดโกลัมหาวิทยาลัยว่า

‘มีใครไม่รู้ตามหลังเธออยู่แะนะ ผู้หญิง...สวมเสื้อสีแดง’

เพื่อนหันไปไม่เห็นมีใคร ได้แต่หัวเราะซา นึกว่าถูกล้อ แต่พอเข้านอนคืนนั้นกลับฝันถึงผู้หญิงสวมเสื้อสีแดงตามขอส่วนบุญวันรุ่งขึ้นต้องตักบาตรทำบุญอุทิศส่วนกุศลเสียยกใหญ่

ใช้เวลาไม่นานเพื่อนฝูงที่เฮฮาดีในตอนแรกก็ถอยห่างออกไป พวกหนุ่มๆ พากันถอนตัวโดยไม่นัดหมาย มีหลายคนทีเดียวไปเที่ยวมาอยู่ได้นานหน่อย แต่สุดท้ายก็ถอย สารภาพว่า

‘ชอบนะชอบจริงๆนะ มุกเขาน่ารัก นิสัยดี...ดีทุกอย่าง เสีย

แต่พอเห็นเขาทำตาโตมองไปข้างหลัง หรือไม่กี่หน้าชิดหน้าเขียว ขึ้นมาที่ไร ไอ้เราใจหายวูบทันที

มิเรียมเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนหญิงเพื่อนชาย รวมไปถึงญาติห่างๆ บางคนได้ดีว่า ไม่มีใครชอบนักหรอกที่จะอยู่ใกล้กับคนที่สามารถมองเห็น 'สิ่งเหนือธรรมชาติ' ได้ พวกเขากลัวในสิ่งที่ไม่อาจเห็น ไม่อาจสัมผัสได้ และจินตนาการมักมีส่วนสร้างภาพที่น่ากลัวกว่าความเป็นจริงเสมอ

หญิงสาวจึงไม่เคยรู้สึกโกรธผู้คนที่ผ่านเข้ามาเพียงเพื่อจะผ่านออกไปจากชีวิตหล่อนอย่างรวดเร็ว คนเราชอบฟังเรื่องผีๆ สารๆ แต่ไม่ชอบที่จะเจอเจอด้วยตัวเอง ก็ขนาดหล่อน...รู้...เห็นมานานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ยังไม่ชอบและกลัวทุกครั้งที่ได้พบเจอเลย

ทว่าชีวิตของหล่อนก็เชื่อว่าอะไรเพื่อนเสียทีเดียว ยังมีเพื่อนสามสี่คนที่เก่งในเรื่อง 'ทำใจ' และยอมคบหาหล่อนอยู่อย่างปกติ

พนิตพรเป็นหนึ่งในเพื่อนแท้ไม่กี่คนนั้น หญิงสาวเรียนห้องเดียวกันในโรงเรียนประจำจังหวัด พอเข้ากรุงเทพฯ ก็สอบได้มหาวิทยาลัยเดียวกัน เพียงแต่คนละคณะ มิเรียมติดศิลปศาสตร์ ส่วนพนิตพรเรียนบัญชี ปีแรกๆ ที่จากบ้าน หญิงสาวทั้งสองไม่ได้พักด้วยกัน มิเรียมอยู่หอพักเล็กๆ คนเดียว ส่วนอีกฝ่ายพักอยู่กับเพื่อนอีกคนที่มาจากโรงเรียนเก่า

เพื่อนที่พนิตพรพักอยู่ด้วยเป็นลูกสาวเจ้าของสวนที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัด ยามคบหากันที่โรงเรียนก็ดูว่าจะถูกอิจฉาสัยเข้ากันได้ดี แต่พอมาพักด้วยกันถึงได้รู้ว่านิสัยของฝ่ายนั้นเค็มจัด ข้าวของทุกอย่างแบ่งแยก ไม่ยอมให้มารวมใช้ ตั้งแต่ข้าวสารอาหารแห้งไปจนถึงกระดาษชำระในห้องน้ำ ข้าวร้านนี่ยังกินแรงเพื่อนทุกอย่างไม่เคยลงมือช่วยล้างจานหรือล้างห้องน้ำที่ใช้ร่วมกันสักครั้ง

พนิตพรอดทนอยู่นานก่อนจะตัดสินใจหอบข้าวของออกมา พร้อมกับความเป็นเพื่อนที่ขาดสะบั้น

มิเรียมชวนให้หล่อนไปพักอยู่ด้วย...ระหว่างที่มองหาที่พักใหม่ แต่พอได้อยู่ร่วมกันพักใหญ่ หญิงสาวทั้งสองต่างเกิดพอใจการใช้ชีวิตซึ่งกันและกัน รู้สึกว่าพูดคุยกันได้ถุกคอ กลายเป็นเพื่อนสนิทที่อยู่ด้วยได้อย่างราบรื่น และที่สำคัญคือ ความรู้สึกอุ่นใจสบายใจ เมื่อรู้ว่ามิเพื่อนที่ปรึกษากันได้แทบทุกเรื่องอยู่ร่วมบ้าน

ถึง...มิเรียมจะมีความ ‘พิเศษ’ ที่ชวนให้ไม่สบายใจอยู่ไม่น้อย พินิตพรก็ทำเหมินๆไปบ้าง ขนพระพุทธรูปและภาพพระสงฆ์มาบูชา ให้ที่ในบ้านเป็นที่พึ่งทางใจเสีย อีกทั้งอยู่ด้วยกันนานๆ เข้าก็ซกซิ่น

ดังนั้นพอหล่อนหาที่พักใหม่เป็นอพาร์ทเมนต์เล็ก ๆ สองห้องนอนหนึ่งห้องน้ำใจกลางเมืองได้ หญิงสาวก็ชวนมิเรียมและอัญเชิญพระพุทธรูปหลายสิบองค์ให้ย้ายมาอยู่ที่ใหม่ด้วยกัน

“อัมแล้ว รีบไปเถอะ เดี่ยวจะสาย”

พินิตพรเตือนเมื่อเห็นอีกฝ่ายเริ่มจะคนอาหารในซามแล่น แล้วลูกน้ายกซามโจ๊กไปใส่ที่อ่างล้าง มิเรียมทำตามโดยพิเศษอาหารที่เหลือใส่ถุงพลาสติก มัดแน่นก่อนทิ้งลงในถังขยะ ส่วนซามสกปรกแช่น้ำทิ้งไว้ เย็นนี้กลับมาค่อยล้าง

ลือกประตูใส่กุญแจดอกโตเหมือนทุกห้องที่เจ้าของทิ้งไปเพื่อทำงาน ระหว่างอยู่ในลิฟต์มิเรียมถอนใจอย่างลำบาก หน้าตาไม่สบายทั้งกายและใจเห็นได้ชัด จนเพื่อนสาวสงสาร ต้องปลอบ

“น่า...อดทนหน่อย เย็นนี้กลับมากรีบกินยาแล้วนอนพักเสียจะได้หายเร็วๆ หรือถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ขอลากลับมาพักก็ได้”

“เพิ่งทำงานได้แค่วันถึงสองอาทิตย์ดีเนี่ยนะ...จะขอลาได้ยังไงเดี๋ยวก็นึกพันโปรหอก” หญิงสาวลากเสียงอย่างหมดอาลัยตายอยาก จามแรงอีกครั้ง คนในลิฟต์พากันขยับตัวห่างทันที

“มันก็แยตรงนี้แหละ เอาจ้แล้วกัน...วันนี้ถ้าเธอเห็นอะไร...”

สาวธนาคารดีดนิ้ว เน้นหนักเสียงคำว่า ‘อะไร’ เป็นพิเศษ ก่อนลดเสียงลงนิดหนึ่ง

“จำไว้ว่าอย่าพูด อย่าแสดงท่าตาโตๆ หรือผงะเด็ดขาด พยายามควบคุมอารมณ์ไว้ เตือนสติตัวเองไว้เสมอว่าเพิ่งเข้าทำงานใหม่ๆ อย่าให้คนอื่นเขาคิดว่าเธอเป็นมนุษย์...ประหลาด เข้าใจไหมมุก”

“ฉันก็พยายามทุกทีแหละ” คนรับฟังคำสอนถอนใจหนักๆ อีกครั้ง

“พยายามมากกว่านี้ ท่องไว้แล้วกัน...ไม่เห็นไม่รู้ ไม่เห็นไม่รู้ ไม่ต้องเล่าให้ใครฟัง” ประตูลิฟต์เปิดออก คนโดยสารกรูกันออกไปตามทางเดินที่ทอดสู่ถนนใหญ่

มิเรียมสูดจมูก พยายามดึงเอาอากาศเข้าสู่ปอดให้มากที่สุด กำหนดใจให้แน่วแน่ มันคงในคาถาที่เพิ่งได้รับมา

“ไม่เห็นไม่รู้ ไม่เล่าให้ใครฟัง!” ❖